

РЕШЕНИЕ

№ 146

гр. Козлодуй, 14.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – КОЗЛОДУЙ, II-РИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Адриана Г. Добрева

при участието на секретаря Стела Б. Бочева
като разгледа докладваното от Адриана Г. Добрева Гражданско дело № 20221440100184 по описа за 2022 година

“УГРЕНОВА ЕСТЕЙТ” ЕООД ЕИК: 205680303 със седалище и адрес на управление в гр.София (с предишно наименование „ ЮБЦ” ЕООД) чрез адвокат В. Г. от Адвокатска колегия – София е предявило иск против АС. К. М., ЕГН ***** с адрес с.Гложене, ул.”Погранична” № 5 с правно основание чл. 415 във вр. с чл. 422 от ГПК, за признаване за установено, че ответника дължи вземането му присъдено със Заповед по чл.410 ГПК издадена по ч.гр.д. № 1159/2021г. по описа на РС-Козлодуй в размер на 111.99 лв. (Сто и единнадесет лв. и 99 ст.), представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за далекосъобщителна услуга. Претендира законната лихва от подаване на заявлението в съда, както и разноски в заповедното и настоящото производство. Твърди, че между Българска телекомуникационна компания ЕАД и АС. К. М. е сключен договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер 16041170001 от дата 02.10.2017г. за ползване на интернет услуга за номер **0876543801** при условията на тарифен план VIVACOM Mobix 60 LTE с месечна абонаментна такса 21.80 лева /с ДДС/, както и ТВ услуга при условията на тарифен план VIVACOM TV L с месечна абонаментна такса 22.99 лева /с ДДС/.Срокът на договора е бил за 24 месеца, съответно до 02.10.2019г. За предоставените на ответника далекосъобщителни услуги са издадени фактури 1254374423/08.10.2018 г., 1255972161/08.11.2018 г., 1257652229/08.12.2018 г.,

1259250756/08.01.2019 г. за потребените от ответника електронни съобщителни услуги за период на потребление от 08.09.2018г. до 07.01.2019г. на стойност 111.67 лева. Абонатът е потребил и не е заплатил мобилни услуги фактурирани за четири последователни отчетни месеца - за месец 10/2018г., 11/2018 г., 12/2018 г. и за месец 01/2019 г. и поради незаплащането им в срок договорът е прекратен едностранно от доставчика на услугите, считано от 05.02.2019г.. Ищецът е придобил вземането на кредитора по силата на договор за цесия от 01.10.2019г. с прехвърлител на вземанията „С.Г. Груп” ООД, който пък е придобил вземането по силата на договор за цесия от 16.10.2018г. с БТК ЕАД. За вземането си ищецът се е снабдил със Заповед за изпълнение на парично задължение издадена по ч.гр.д.№1159/2021г. по описа на КРС. Представя писмени доказателства.

В съдебно заседание за ищеца не се явява пълномощник. С молба - становище адв. В. Г. е заявила, че поддържа иска.

В срока по чл. 131 ГПК не е постъпил отговор от ответника.

В съдебно заседание ответника не се явява, не се представлява и не е изразил становище по иска. Във възражението подал в заповедното производство и посочил, че не дължи вземането, тъй като е погасено по давност.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна:

На 02.10.2017г. между ответника АС. К. М. от една страна и „Българска телекомуникационна компания” ЕАД, ЕИК: 831642181 е сключен договор за предоставяне на далекосъобщителни услуги с клиентски номер 16041170001 за ползване на интернет услуга за номер 0876543801 при условията на тарифен план VIVACOM Mobix 60 LTE с месечна абонаментна такса 21.80 лева /с ДДС/, както и ТВ услуга при условията на тарифен план VIVACOM TV L с месечна абонаментна такса 22.99 лева /с ДДС/. Срокът на договора е бил за 24 месеца - до 02.10.2019г. Въз основа на сключен договор за предоставяне на мобилни услуги са издадени фактури 1254374423/08.10.2018 г., 1255972161/08.11.2018 г., 1257652229/08.12.2018 г., 1259250756/08.01.2019 г. за потребените от ответника електронни съобщителни услуги за период на потребление от 08.09.2018г. до 07.01.2019 г. на обща стойност 111.67 лева. Ответникът е потребил и не е заплатил

мобилни услуги фактурирани за четири последователни отчетни месеца - за месец 10/2018г., 11/2018 г., 12/2018 г. и за месец 01/2019 г., поради което е бил деактивиран на 05.02.2019 г., автоматично по вградената електронна система на Оператора при нерегистрирано плащане и наличието на незаплагени суми след изтичането на предвидените в месечните фактури срокове за заплащане и съобразно уговорения краен срок на действие на ползвания абонамент. Така ответникът не е изпълнил договорните си задължения към ищеца, като не е спазил крайния срок за ползване на абонаментите VIVACOM Mobix 60 LTE и VIVACOM TV L до датата уговорена в договора - 02.10.2019г.

Неизпълнението на задълженията на абоната-длъжник е обусловило правото на мобилния оператор „Българска телекомуникационна компания” ЕАД, ЕИК: 831642181, да прекрати предсрочно гореописания договор на дата 05.02.2019 г. и да претендира неустойка в размер на 111.99 лв. (Сто и единадесет лв. и 99 ст.) уговорена в т.2 от договора: „С прекратяване на споразумението се прекратяват и всички допълнителни споразумения към него, включително и за допълнителни услуги. Ако споразумението бъде прекратено преди изтичането на уговорения срок по искане или по вина на абоната, включително при неплащане на дължими суми, абонатът дължи на БТК ЕАД неустойка равна на оставащите до края на срока, но не повече от трикратния им размер, месечни абонаменти за услугите по сключен абонамент, за които договорът се прекратява, включително за допълнителни услуги, по техния стандартен размер без отстъпка. Освен неустойката за предсрочно прекратяване, абонатът дължи на „БТК” ЕАД и възстановяване на част от стойността на отстъпките от абонаментните планове и от пазарните цени на устройствата (закупени или предоставени на лизинг)", представляващо сбор от трикратния размер за месечните такси /без ДДС/ на всяка абонаментна услуга от сключения договор, както следва: 3x18.17 лв. (Осемнадесет лв. и 17 ст.) /без ДДС/ за тарифен план VIVACOM Mobix 60 LTE; 3x19.16 лв. (Деветнадесет лв. и 16 ст.) /без ДДС/ за тарифен план VIVACOM TV L.

На 16.10.2018г между „БТК” ЕАД гр. София - цедент и „С.Г.Груп” ООД гр. София - цесионер е сключен договор за прехвърляне на вземания, с предмет вземанията, произтичащи от договорите описани в Приложение № 1 към договора, срещу определена в договора цена. На 01.10.2019г между „С.Г.Груп” ООД гр. София - цедент и „ЮБЦ” ЕООД гр. София - цесионер

(сегашното наименование е “УГРЕНОВА ЕСТЕЙТ” ЕООД) е сключен договор за прехвърляне на вземания, с предмет вземания от трети физически и/или юридически лица, подборно индивидуализирани по основание размер и длъжник в Приложение № 1.

В представеното по делото потвърждение за прехвърляне на вземане по реда на чл. 99 ал.3 от ЗЗД издадено от „БТК” ЕАД е посочено вземането на БТК ЕАД към АС. К. М.. Към исковата молба е приложено уведомление от „БТК” ЕАД до А.М. за извършената цесия по реда на чл. 99 ал.3 ЗЗД.

От приобщеното ч.гр.д. № 1159/2021г. по описа на РС Козлодуй, се установява, че в полза на заявителя - ищец срещу длъжника - ответник е издадена Заповед № 381/12.10.2021г., за изпълнение на парично задължение в размер, както следва: 111.99 лева – неустойка за предсрочно прекратяване на Договор за далекосъобщителни услуги и законна лихва за забава от датата на подаване на заявлението, както и 205.00 лева – разноски по делото. Заповедта е връчена на длъжника, който в законния срок е подал възражение по чл. 414 ГПК. На заявителя е дадена възможност и едномесечен срок да предяви иск по чл. 422 ГПК, съобщението за което е връчено на 24.01.2022г.. и заповедният съд е уведомен за подадената в срок искова молба.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът прави следните изводи:

Като взе предвид наведените в исковата молба обстоятелства и петитум, съдът квалифицира предявените искове по чл. 422 от ГПК, чл. 79, 86, 99 ЗЗД – в производството по който ищецът цели да установи, че ответникът дължи сумата по заповед за изпълнение по ч.гр.д.№ 1159/2021г. по описа на РС Козлодуй. Искът по чл. 422 ГПК, е положителен установителен иск за установяване на вземане на кредитора срещу длъжника, за което е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК. Искът по чл. 422 ГПК е специален и той има ограничен предмет - само до установяване съществуването на изискуемо вземане по издадена Заповед за изпълнение към момента на приключване на съдебното дирене. По допустимостта на това производство в тежест на ищеца е да докаже наличието на правен интерес от предявяване на иска. По принцип, за да съществува интерес от установителен иск, е достатъчно да се оспорва претендирано от ищеца право или да се претендира отричано от него право. Правният интерес, в хипотезата на иск по чл. 422

ГПК е абсолютна процесуална предпоставка, за която съдът следи служебно и ако същата не е налице, предявеният иск е недопустим. В този смисъл специални положителни обстоятелства обосноваващи правния интерес от предявяване на установителен иск по чл. 422 ГПК са: 1/издадена заповед за изпълнение; 2/подадено в двуседмичен срок от връчването на заповедта за изпълнение възражение по чл. 414, ал. 2 ГПК от длъжника или връчване за заповедта за изпълнение на длъжника при условията на чл. 47, ал. 5 ГПК /чрез залепване на уведомление/; 3/спазване на срока за предявяване на установителния иск за съществуване на вземането по чл. 415, ал. 1 ГПК.

В случая правния интерес от предявяване на иска ищецът обосновава с приложени по заповедното производство (ч.гр.д. № 1159/2021г., по описа на РС Козлодуй), документи. Съдът извърши служебна проверка като констатира, че по издадената Заповед № 381/12.10.2021г., по описа на КРС, за изпълнение на парично задължение, длъжникът е подал, по реда на чл. 414, ал. 1 ГПК, възражение рег. № 2295/12.11.2021г. и заповедният съд е дал възможност на заявителя да подаде иск по чл. 422, ал.1 вр. чл. 415 ГПК, който е предявен в едномесечния срок по чл.415, ал.1 ГПК. С предявеният иск се цели установяване съществуване в полза на ищеца на паричното вземане, като предметът на настоящото исково производство е обусловен от издадената Заповед № 381/12.10.2021г., по описа на КРС, за изпълнение на парично задължение.

Като особен иск, протичащ след като се е развило друго, „проверовъчно” производство, искът по чл. 422 ал. 1 вр. чл. 415 ГПК се характеризира, освен със специфичните изисквания за допустимост, така и с особености, които са обусловени именно от протеклото заповедно производство и като специален установителен иск е необходимо наличието на допълнителни, специални, абсолютни, положителни предпоставки за допустимост. Една от тези предпоставки е да има идентичност между заповедното и исковото производство, като съвпадение е нужно, както от субективна, така и от обективна страна, при което цената на иска, следва да съответства на размера на „вземането“ по смисъла на чл. 410 ГПК, за което заявителят – ищец е получил Заповед за изпълнение.

В процесният случай съдът установява, че е налице пълен идентитет, както субективен, така и от обективна страна между цената на предявеният

иск, която е за сумата от 111.99 лв. и размерът на вземането, за което в заповедното производство заявителят - ищец е получил Заповед № № 381/12.10.2021г., по описа на КРС, за изпълнение на парично задължение за неустойка по Договор за далекосъобщителни услуги с клиентски номер 16041170001. **Ето защо установителният иск по реда на чл. 422 ал. 1 вр. чл. 415 ГПК, е допустим.**

От приетия по делото Договор за мобилни услуги от 02.10.2017г. еднозначно се установява, а и страните не спорят, че е налице договорно правоотношения между ищецът - доставчик и ответникът - абонат, по силата на които ищецът е поел задължение да предоставя на ответника мобилни телефонни услуги за определен срок. При така създадената между страните облигационна обвързаност по ненаименован Договор за услуги ищецът е предприятие предоставящо електронни съобщителни мрежи и/или услуги, по смисъла на ЗЕС, а ответникът притежава качеството „абонат на електронни съобщителни услуги” по смисъла на пар. 1, т. 1 ДР на ЗЕС. Съгласно разпоредбата на чл. 298 ТЗ търговски договор е възможно да се сключи при предварително установени от едната страна Общи условия, които на практика съдържат клаузите на договора. Следователно на ответника, в качеството на потребител, от предприятие предоставящо електронни съобщителни мрежи и/или услуги, са предоставени далекосъобщителни услуги при предварително установени от едната страна Общи условия, които съгласно чл. 226, ал. 3 ЗЕС са неразделна част от индивидуалния договор между предприятието и абоната.

Предпоставка за валидност на Договор при предварително установени от едната страна Общи условия е приемане на същите от насрещната страна, тъй като установените от търговеца, предлагащ стоки или услуги, Общи условия стават задължителни за другата страна, само ако тя заяви писмено, че ги приема. В разпоредбата на чл. 298, ал. 2 ТЗ законодателят е предвидил допълнително изискване - за предаване на Общите условия на насрещната страна по договора, когато за действителността на договора има изискване за писмена форма, тъй като в противен случай те няма да имат действие за нея. Възможно е законодателно предвиждане и на допълнителни изисквания за валидност на Договор при Общи условия, поради което при произнасяне по такива спорове следва да се съобразява не само предвидените в ТЗ общи правила относно сключването на такива търговски сделки, но и специфичните

правила за регулиране на определени отношения между търговци - доставчици на стоки или услуги и абонати.

От приетите по делото Декларация от 2.10.2017г. и Договора от същата дата, се установява, че ответникът изрично е декларирал, че е запознат с Общите условия на дружеството - ищец. С подписа си, който не е оспорен, ответникът е удостоверил, че ги приема и се задължава да спазва.

От приетите по делото фактури, които не са оспорени от ответника се установява и по делото няма спор, че ответника не е заплатил в срок задълженията си към ищеца по издадени фактури 1254374423/08.10.2018 г., 1255972161/08.11.2018 г., 1257652229/08.12.2018 г., 1259250756/08.01.2019 г. за потребените електронни съобщителни услуги за период на потребление от 08.09.2018г. до 07.01.2019 г. на обща стойност 111.67 лева.

Няма спор и за факта, че поради неизпълнение на договора ответника е бил деактивиран автоматично на 05.02.2019г. и съгласно уговореното в договора ищеца му е начислил неустойката за предсрочно прекратяване, представляваща сбор от трикратния размер за месечните такси /без ДДС/ на всяка абонаментна услуга от сключения договор, както следва: 3x18.17 лв. (Осемнадесет лв. и 17 ст.) /без ДДС/ за тарифен план VIVACOM Mobix 60 LTE; 3x19.16 лв. (Деветнадесет лв. и 16 ст.) /без ДДС/ за тарифен план VIVACOM TV L.

Спора е за дължимост на претендираната неустойка, като възражението на ответника е, че вземането е погасено по давност и затова не го дължи, т.е. не оспорва основанието и размера на претенцията.

Съгласно правната доктрина неустойката е договорно съглашение или нормативно предварително определена отговорност за обезпечение на вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Като клауза, уговорена в съответния договор, неустойката е проявление на принципа на автономия на волята в частното право /чл. 9 ЗЗД/. По своята правна същност неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вреди от неизпълнението - с неустойката страните предварително уговарят размера на обезщетението, което ще следва да плати неизпълняващата страна в случай, че не изпълни своите задължения, без да е необходимо да се доказва размера на вредите. Съглашението за неустойка има акцесорен характер – т. е. касае се акцесорно задължение, чието

възникване е обусловено от изискуемостта на главното задължение, което може да няма договорен източник, но не може да е естествено - следва да е правно. *С оглед акцесорния характер на неустойката, неустоечната клауза би била действителна само при действителност на главното задължение, чието изпълнение е обезпечено.*

По общо правило основателността на искова претенция за неустойка, като договорно съглашение, е предпоставено от установяване, при условията на пълно и главно доказване, от ищеца: 1/че съществува главно задължение, което е правно /наличие на валиден договор/; 2/основанието, от което произтича вземането за неустойка - наличие на валидна клауза съдържаща предварително установени условия и размер неустойка /задължение за плащане на определена парична сума от всяка страна, която наруши уговорено условие/; 3/настъпването на предпоставките за плащане на неустойка - че договорът е нарушен /ответникът виновно не е изпълнил задължение предвидено в договора/, че от неизпълнението за изправната страна са настъпили вреди, **че вземането за неустойка е изискуемо, било поради настъпил падеж, било след покана за плащане, както и /предвид твърдението на ищеца/, че валидно е упражнено право за предсрочно прекратяване на договора.** В тежест на ответника е да установи, че задължението му за неустойка е погасено - пълно и главно, както и всички евентуално наведени от него положителни твърдения за факти, като правоизключващи и правопогасяващи възражения, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

Ответника на практика не оспорва по основание и по размер исковата претенция, така както е заявена. Единственото въведено възражение е за погасяването на вземането по давност, без обаче да уточни, считано от коя дата вземането е станало изискуемо и е започнала на тече погасителната давност за да е налице изтичането ѝ към датата на подаване на заявлението, така както се твърди във възражението му.

Съгласно чл. 111, б. "б" ЗЗД, "с изтичане на тригодишна давност се погасяват вземанията за обезщетения и неустойки от неизпълнен договор". При искове за неустойка за забава давностният срок започва да тече от последния ден, за който се начислява неустойката – арг. чл. 114, ал. 4 ЗЗД.

В случая вземането за неустойка е начислено с фактура № 1260874434

от 08.02.2019г.. Крайният срок на плащане по въпросната фактура е 15 дни от издаването ѝ, или на 25.02.2019г., като Заявлението за издаване на заповед е от 07.10.2021г., т.е. в случая не е изтекъл изискуемия тригодишен срок, за да се приеме, че е погасено по давност и вземането, представляващи задължение за сумата от 111.99лв.

С оглед изложеното съда следва да уважи изцяло иска и като последица да присъди на ищеца разноските направени в заповедното производство в размер на 205.00лв. и разноските в настоящото производство – 25.00 лв. платена държавна такса и 50.00лв. минимално адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.422 ГПК, че АС. К. М., ЕГН ***** с адрес с.Гложене, ул.”Погранична” № 5 дължи на “УГРЕНОВА ЕСТЕЙТ” ЕООД ЕИК: 205680303 със седалище и адрес на управление в гр.София (с предишно наименование „ ЮБЦ” ЕООД) вземането му присъдено със Заповед по чл.410 ГПК издадена по ч.гр.д. № 1159/2021г. по описа на РС-Козлодуй в размер на 111.99 лв. (Сто и единнадесет лв. и 99 ст.), представляваща неустойка за предсрочно прекратяване на договор за далекосъобщителна услуга, ведно със законната лихва, считано от 07.10.2021г. до окончателното изплащане.

ОСЪЖДА АС. К. М., ЕГН ***** с адрес с.Гложене, ул.”Погранична” № 5 да заплати на “УГРЕНОВА ЕСТЕЙТ” ЕООД ЕИК: 205680303 със седалище и адрес на управление в гр.София (с предишно наименование „ ЮБЦ” ЕООД) направени в заповедното производство разноски в размер на общо 205.00лв. и разноските в настоящото производство общо 75.00лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните пред ОС-Враца в двуседмичен срок от връчване на преписи със съобщения.

Съдия при Районен съд – Козлодуй: _____